

ANNUKKA CEDERLÖF

TILUKSILLA

Unelmani maalla

WSOY

TILUKSILLA

ANNUKKA CEDERLÖF

TILUKSILLA

Unelmani maalla

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Ellemme varmuudella tiedä,
kuinka tulee käymään, olettakaamme,
että kaikki käy hyvin.

Mauno Koivisto

© Annukka Cederlöf ja WSOY 2022

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46917-0

Painettu EU:ssa

Sisällys

Johdanto.....	7
LUKU 1 Riimu	11
LUKU 2 Poliisiksi.....	26
LUKU 3 Haave	45
LUKU 4 Maatila	69
LUKU 5 Muutto	89
LUKU 6 Tiluksilla.....	118
LUKU 7 Lauma	169
LUKU 8 Arki	201
Loppusanat	223

Johdanto

Huoneessa tuoksui puhtaalle. Tuoksu vahvasti tunnetta, joka valtasi koko mieleni sekoittaen raikkautta, levollisuutta ja onnea yhtenäiseen koktailiin. En muistanut, milloin viimeksi olisin ollut niin huolettomassa ja kevyessä mielentilassa, ja se oli nyt todella tervetullutta. Takana oli raskas kausi, monivaiheinen prosessi ja tunnetasolla uuvuttavan pitkä matka juuri tähän, vanhan talon kellarikerroksen pyykinkuivaushuoneeseen.

Olimme pakanneet omakotitalollisen tavaraa ja muuttaneet maalle. Ikkunasta aukesi alkukesän vihreys, ja leikkisän oloinen tuuli kieppui vielä ujosti hiirenkorville auenneiden lehtien ympärillä kuin kannustaakseen niitä jo rohkeasti kasvamaan. Avasin ikkunan. Pieni pulleasti ilmassa leijunut kimalainen laskeutui ikkunalaudalle. Olisiko puhtaiden pyykkien tuoksu houkutellut pörriäisen paikalle tai sitten vain sopivalta tuntunut ilmavirta johdatti lentäjän juuri siihen, missä minä viikkasin pyykkejä. Mietin, kuinka kokonaisvaltaisesti näin tuonkin otuksen nyt touhuissaan, ja vaikka pyykkikeko ei pörriäistä kauaa jaksanut kiinnostaa, oli se

hetken ajan osa tätä kokonaisuutta, josta olin haaveillut niin kauan.

Edellinen tilan emäntä oli ollut tarkka rouva. Kaikki oli mietitty ja järjestetty, eikä puhdistamatonta pintaa tuntunut olevan missään. Varmuuden vuoksi kaappiin oli jätetty laati-kollinen hyvin monenlaisia puhdistusvälineitä ja aineita, ja ämpäreihin oli kiinnitetty teipillä tekstit. Ikkunoiden pesuun oli vihreä ämpäri ja saunan pesuun oli tarkoitettu beigen vä-rinen. Tuumin, olikohan teipit asetettu minulle tiedoksi, vai olivatko ne olleet muistutus rouvalle itselleen. Ämpäri-rivistä päätellen ne olivat minulle kirjoitettuja.

Se oli ihailtavaa järjestelmällisyyttä, sellaista mitä minus-sa ei ollut koskaan ollut. Olin aina tehnyt kovasti, mutta teke-minen itse oli ollut se juttu ja lopputulos sitäkin enemmän. Niin monta kertaa olin halunnut maalata seinän uuden väri-seksi ja todennut, että jos maalaan vain tosi varovasti, niin lattiaa tai listoja ei tarvitse suojata. Eipä niin, ei tosiaan, jos maaliroiskeiden luomat postmodernit koristeet eivät olleet ongelma. Olivat ne, mutten ollut sen vertaa tarkka, että olisin kuitenkaan jaksanut asialle mitään tehdä. Nyt halusin toimia toisin. Koko uusi talomme, joka oli ollut oikeasti uusi vii-meksi neljäkymmentäluvulla, heijasteli äärettömän tarkkaa ja kaunista järjestelmällisyyttä. Jospa talo opettaisi sitä myös minulle.

Ikkuna oli edelleen auki, eikä ulkoa kuulunut alkuun mi-tään. Hiljaisuus pysäytti tutkimaan asiaa tarkemmin. Maise-massa aukesivat vielä alastomanoloiset kaartuvat pellot ja niitä reunustava metsä. Metsä kohosi korkealle. Kuuntelin, mutta en kuullut mitään. Seurasin pihalla edelleen viihtyvän

tuulen puuhia ja aloin erottaa myös tuulesta syntyneitä ääniä. Välillä se helisytteli pihapuun alastomia oksia, poikkesi katopeltiin ja palasi ruohikolle. Aloin erottaa myös kaukaisten lintujen sirkutusta, kahinaa heinikossa ja ojassa lorisevan veden äänen. Vielä hetki sitten oli ollut hiljaista, mutta nyt ikkunasta tulvi mitä monimuotoisimpia ääniä. Ääniä luonnosta. Kuinka tähän oli tultu? Päämäärä oli ollut mahdottoman monen mutkan takana, mutta kaiken ydin oli syntynyt jo kauan aikaa sitten, kaupungissa, keskellä pienen lapsen pihaleikkejä.

LUKU 1

Riimu

Lapsuuteni meni pitkälti räkä nokassa pihapuuhiissa, kuten varmaan suurimmalla osalla lapsista 80-luvulla. Olin perheen esikoinen, erittäin odotettu tyttö myös isovanhempien puolesta. Isäni oli lapsettomuudesta kärsineen mummin ja ukin ainoaksi jäänyt lapsi. Sanomattakin oli selvää, että lapsenlapsi oli mitä suurin siunaus, ja siihen opin jo hyvin pienenä. Parin vuoden päästä perheeseen syntyi pikkuveli. Ihan tosi ärsyttävä tyyppi siihen aikaan ja itkinkin mummin portailla huutaen, että tuo veli olisi syytä viedä roskikseen. Olin tottunut jakamattomaan huomioon.

Perheeni ei kuitenkaan tavallaan jäänyt ihan siihen. Isäni ja äitini olivat yhdessä kolmen muun pariskunnan kanssa ostaneet Viipurista aikoinaan Helsingin Käpylään siirretyn vanhan hirsitalon. Talossa oli toiminut kauppa ja ilmeisesti myös paljon muuta. 1980-luvun alussa se oli kuitenkin jäänyt syystä tai toisesta orvoksi sillä seurauksella, että se oli ollut mahdollista ostaa. Neljän perheen voimin talo ostettiin ja siihen rakennettiin neljä identtistä asuntoa. Jokaisessa oli ylä- ja alakerta ja kellariin tehtiin yhteiset saunatilat. Minun

perheeni nelinkertaistui siinä samalla. Jokaista vuosimallia lapsia löytyi aina kaksin kappalein. Pareittain siirryttiin kuravellin keitosta koulupolulle.

Se oli mielettömän rikasta aikaa. Joka ilta juostiin kirkonrottaa siihen asti, että viimeiselläkin vanhemmalla meni hermot ja meidän oli pakko luovuttaa ja mennä nukkumaan. Yhtäkään kepposta ei tarvinnut yksin suunnitella, eikä pyöristä ollut koskaan pulaa. Tosin keskimmäiseen ikäluokkaan kuuluneena en juuri uusia pyöriä saanut, koska ne perittiin vanhemmilta lapsilta, mutta tilanne ei kuitenkaan ollut ihan niin paha kuin pikkuveljelläni, joka edusti sitä kolmatta ja viimeistä vuosimallia, joten ihan tyytyväinen kannatti olla. Keskimmäisenä oli sekin hyvä puoli, että isommilta oppi parhaat temput ja niitä pystyi soveltamaan pienempiin. Esimerkiksi ensimmäiset tienestini tein melko reilusti siten, että vaihdattin pikkuveljelläni kaikki kymmenpenniseni markan kolikoihin, koska selitin kymmenen olevan enemmän kuin yksi. Loogista, eikä veljenikään osannut kysyä, että miksi minä en sitten halunnut pitää niitä enempää.

Kuuden vanhana äiti vei minut ponitallille. Tallilla olivat käyneet minua hieman vanhemmat tytöt viereisestä korttelista, ja siitä se ajatus oli äidilleni tullut. Matka tallille kesti puolisen tuntia autolla, muuten sinne ei edes päässyt. Samalle reissulle jäi sieluni, ja sitä etsin seuraavat vuodet Hevosshulluista, Villivarsoista ja kaikista kymmenistä hevosjulisteista, joita huoneeni seinälle oli teipattu. Viikkorahat kuuluivat hevosien tarvikkeisiin, lähinnä harjoihin ja pieniin letityskumi-nauhoihin, koska muuhun eivät viikkorahat yleensä riittäneet. Ratsastustunnilla kävin joka viikko yhden kerran. Se oli

viikon kohokohta, aina. Olin sitten pudonnut selästä, saanut pahapäisimmän ponin tai kahlannut kurassa tallin poikki sukat märkänä, se oli silti paras päivä koko viikosta. Aina.

Kun tunnit Helsingin laitamilla jäivät kesätauolle, matkustin bussilla Tuomarinkylän kartanolle purkamaan suurinta ikävää hevosia kohtaan. Talli oli hieno ja kallis, ja ainoa minne osasin mennä julkisilla, koska päätephysäkin ohi ei pystynyt ajamaan. Kävelyä kuitenkin kertyi, mutta ei se haitannut. Hiekkatiet kiemurtelivat peltojen välissä, ja vaikka vastaan tuli jatkuvalla syötöllä erilaisia urheiluharrastajia, koin olevani vähän kuin maaseudulla. Norkoilin pihalla ja ihastelin hevosia tarhoissaan. Se riitti, koska se sai mielikuvitukseni laukkaamaan ja kuvittelin itseni hevosen omistajaksi. Tarkemmin se oli poni. Sellainen toffeen värinen, samanlainen kuin lempikirjassani, joka oli Merja Jalon kirjoittama *Hoitoponi*. Joskus minulla kävi niin hyvä tuuri, että sain laakaista tallin käytävät, jos vain ensiksi uskalsin kysyä. Se oli huikeaa! Joku saattoi meinaan luulla, että olin hevosen omistaja itsekin, koska tein hevosen omistajan juttuja. Sitä paitsi noin yhdeksänvuotias on jo sen verran iso, ettei sitä enää lapseksikaan voi luulla, joten olin mielikuvituksessani vähintään ihan oikea hevosen omistaja.

Haave omasta hevosesta ei laimentunut. Sellainen oli vain pakko saada. Tarkemmin sanottuna sellainen ponikokoinen, ehkä noin kymmenen vanha ja mielellään sellainen, joka osaisi hypätä esteitä. Itse en osannut, mutta ajattelin sitten ponin kanssa opetella.

Kahvipöydässä kilisi posliini ja puheensorina täytti pienen huoneen. Vastapaistettu mustikkapiirakka maistui hyvälle, se valui hieman lautaselle ja värjäsi suun mustaksi. Väistämättäkin lusikasta lattialle vieräsi muutama mustikka, mutta ei sitä kukaan huomannut, koska tädeillä tuntui olevan nyt liikaa asiaa, liikaa voivottelua. ”Tyttö parka...”, toistui huoneessa erilaisin äänensävyin. Kaikille tuntui olevan selvää, että isäni teki kuolemaa. Olin melkein kymmenen vanha, enkä ymmärtänyt mitä isäni asiat heille kuuluivat, mutta jos ne kerta kuuluivat niin hyvä sitten niin. Mustikkapiirakkaa oli pöydässä vielä reilusti jäljellä. Mieli olisi tehnyt maistaa vielä yhden palan verran lisää, mutten kehdannut ottaa, koska koko tätilauma olisi pitänyt minua ahmattina. Ahmatti minä kyllä olinkin, mutten koskaan julkisesti. Sitä paitsi mielessäni oli nyt muuta ja minulla oli kiire, joten mustikkapiirakkaan voisin perehtyä taas joku toinen kerta.

Kiitin kohteliaasti kuten oli opetettu, kerroin että minun piti mennä, koska pikkuväli tarvitsi apua läksyjen kanssa. Se ei pitänyt paikkaansa. En koskaan auttanut veljeäni missään. Se oli ehkä ärsyttävintä pikkuväliä mitä maan päälle oli koskaan suotu, ja huonoin tuuri oli juuri minulla, että siitä tuli juuri minun veljeni. Selitys oli kuitenkin sellainen, joka upposi aina, ja sen varjolla kaikista tilanteista pääsi pois omiin askareisiin.

Askareita meinaan oli. Kävelin kädet taskussa ja mietin ongelmaan ratkaisua. Olin lukenut, ettei kaupungin alueella saa olla poneja pysyvästi, mutta olin myös huomannut, että moottoritien varressa juuri ennen Mäkelänkadun valoja oli kyltti. Kyltissä oli keltaista ja mustaa. Keltainen selvästi

kuvasti taustaa, jossa kaupunki oli. Musta siluetti piirsi talojen rajoja, jotka näyttivät muodoiltaan sen verran suurilta, että kyseessä täytyi olla kaupungin rajan määrittelevä kyltti.

Mietin kuumeisesti, että mahtoikohan meidän talo osua sen kyltin sisä- vai ulkopuolelle. Talo sijoittui juuri ja juuri rajan tuntumaan. Pistin sormet ristiin, että raja menisi talomme etupuolella, koska se olisi tarkoittanut sitä, ettei kaupunki voisi kieltää minua hankkimasta ponia. Olin kuullut selityksen monta kertaa aikaisemmin, kun esittelin ajatustani omasta ponista perheelle, ystäville, opettajalle ja naapureille. ”Ei kaupungissa voi pitää poneja.” Mutta jos tuo kyltti oli asetettu oikein, siten miten minä halusin, selitys ei olisi pätevä.

Tein tarkastuslaskelmia ja suunnittelin. Vaihdatin kymmenpenniset jälleen kerran pikkuveljeni kanssa markkoihin. Sain kasaan riittävästi rahaa ostaakseni kaupalta Keltaisen pörssin. Se oli toiseksi paras hetki viikosta. Laitoin tussit värijärjestykseen. Musta ympyrä tarkoitti liian kallis, mutta ihana. Punainen tarkoitti, että kannattaa soittaa ja kysyä alennusta, ja keltainen, ettei sopinut tyyliini. Tällä tavalla sai jokaisen ponien myynti-ilmoituksista ympyröityä ja jatkojalostus oli helpompaa.

Pihaan oli aikaisemmin hankittu suhteellisen suuri leikkimökki. Ei siellä kukaan kotia koskaan leikkinyt, kun pihan lapset tykkäsivät enemmän räjäytellä muurahaisia ja leikkiä kirkonrottaa. Naapurikorttelin isot pojat menivät viilipurkin palaset ja pyykkipojat pyörän pinnoissa tiellä ympyrää, ja kun niitä tarpeeksi sai ärsytettyä, lähtivät ne perään. Leikkimökki toimi silloin hyvänä piilona, mutta minulla oli sille paljon parempikin suunnitelma.

Siellä asuisi minun oma ponini. Sillä olisi ihana lämmin oljilla täytetty karsina ja pihalla reilusti ulkoilutilaa. Enää piti vain ratkaista, oliko kotimme kaupungin alueella vai ei.

Mittailin huoltoaseman pihalla linjaa kyltistä kotiin päin. Tulin siihen tulokseen, että koska selkäni takana kallion päällä näkyi kouluni piha ja se oli selvästi kyltin takapuolella, täytyi kotinikin olla. Minulla oli niin lyhyt koulumatka, että joskus saatoin ehtiä kouluun, kun kotipihalla kuulin koulun kellojen soivan ja juoksin koko matkan. Se riitti, sillä järjestyttymiseen kuluneet minuutit viivyttivät opettajia ja minä olin ajoissa. Omalla ponilla sekin matka olisi toki mennyt vieläkin nopeammin.

Pihallamme oli usein juhlia ja paljon vieraita. Kitara soi ja aikuiset nauroivat. Opini ensimmäiset laulunsanat kokonaan ulkoa vain kuunneltuani Päivänsädettä ja menninkäistä tarpeeksi monta kesäistä iltaa. Siitä oli hyötyä, koska kun koulussa oli laulukoe ja laulun sai valita ja harjoitella itse, ei minun tarvinnut siihenkään valmistautua yhtään ja pystyin omasta mielestäni käyttämään aikani paremmin.

Nämä illat tarkoittivat myös sitä, että me talon lapset saimme valvoa, koska aikuisilla oli muuta tekemistä kuin vahtia meitä. Se oli älyttömän siistiä ja älyttömän kätevää, koska hyväntuulisilla aikuisilla oli aina tarjota myös muutama markka perustamaani ponikeräysrahastoon, jota kartutin aina, jos siihen aukesi mahdollisuus. Yleensä tuotto oli sitä suurempi, mitä myöhempään iltaan keräyksen jätti.

Lähikortteleiden asukkaat kerääntyivät pihaamme kesäaikaan jatkuvasti ja iloinen tunnelma kartutti rahastoa kivasti.

Jokaisessa asunnossa asui lapsia, tosin viimeisessä se lapsi oli jo vähän isompi ja se oli päättänyt alkaa laulajaksi. Ilmeisesti laulajan ura oli alkanut ihan kivasti, koska pihaportilla ramppasi aina tuon tuosta joitakin minua vanhempia tyttöjä, joita kukaan ei tuntenut. Ne eivät olleet lähikortteleista, vaan olivat tulleet kauempaa, ja ne vasta olivat minusta mielenkiintoisia. Vaikka tiesin, etteivät he olleet minusta kiinnostuneita, niin se ei haitannut minua kiinnostumasta heistä.

”Äitii, täällä on kaksi samulifania, saanko esitellä mun kania?”

Kanini oli Luppe. Luppe oli kääpioluppakorvana hankittu, mutta sittemmin kasvanut sen kokoiseksi, että jos piti kania kainaloista kiinni, sen takajalan varpaat osuivat maahan, eikä mikään häkki riittänyt kooltaan Lupelle. Siksi Luppe asui kylpyhuoneessa talvet ja piha-aitauksessa kesät. Siinä oli kani josta riitti esiteltäväksi, kiinnosti tai ei, mutta poniksi siitä ei ollut.

Talvisena tammikuun päivänä, kun aurinko valaisi koko taivaan oranssiksi, isäni sitten kuoli. Pitkään sairastettu syöpä ei koskaan talttunut. En ymmärtänyt sitä tuskaa, mitä ympärilläni tunnettiin. Minusta se oli omituista. Olin haudannut jo monta lemmikkiä ennen isääni ja jokaisen kohdalla sydäntä raastoi, mutta aina se sydän palasi ennalleen, ainakin luulin niin. Isäni oli sairastanut pitkään, eikä nahkoihinsa riutunut

hahmo ollut ollut enää isäni pitkiin aikoihin. Isä oli minulle poistunut jo paljon aiemmin kuin nyt virallisesti määriteltiin. Se oli hämmentävää, mutta sen pystyi laittamaan aikuis-ten erikoisten asioiden piikkiin, vähän kuin sen, että naapurissa kannettiin joka lauantai matorullia pihalle ja sitten taas sisälle ja meillä ei koskaan.

Yleinen levottomuus ja suru kuitenkin vaikutti haaveisiini. Ponia en saanut. Se oli hyväksyttävä ja sen kanssa piti oppia elämään. Lapinkoiramme Nalle ei myöskään halunnut alkaa ponin korvikkeeksi, koska se ei pitänyt harjauksesta, eikä koskaan oppinut nostamaan laukkaa pyynnöstä, vaikka tarjolla oli kaikki kylän parhaimmat nakkipaketit. Oli keksittävä muuta.

Taas syötiin mustikkapiirakkaa. Kajaanista kerättyä mustikkaa riitti naapurin pakkasessa koko talven ajaksi. Se sotki sopivasti, mutta jos oli nokkela, sai peitettyä vaatteisiin tahriutuneet mustikat käsivarsillaan. Taas oli pikkuisen kiire. Harjanvarsia ja villasukkia oli nyt tasamäärä, enää puuttui villalanka ja neula, ne löytyisivät varmasti viimeisestä asunnosta, koska siellä olin nähnyt usein keskeneräisiä neulontatöitä. Talossamme ei lukittu ovia. Ei se tietenkään sitä tarkoittanut, että voisi noin vain mennä sisälle, mutta jos koputti eikä kukaan avannut, niin silloin sillä ei ollut kai niin väliä. Ketä se häittäisi, jos vähän lainaisi villalankaa ja neulaa, kun tarkoitus oli kuitenkin hyvä ja todennäköisesti tarvikkeet olisi saanut myös nätisti kysymällä. Nyt ei ollut aikaa kysellä, koska idea oli valmis ja toteuttamista vaille rakennettu.

Huomenta Trio, Julia ja Ruttu. Kepin varressa riippuneet villasukat eivät vastanneet, mutta ihmekös tuo, kun kello oli vasta kuusi aamulla ja pakkasta reilusti yli kymmenen astetta.

Harmillisesti kuitenkin juuri sen verran alle viidentoista, että välitunneilla koulussa olisi pakko mennä ulos. Se ärsytti jo valmiiksi, vaikkei koulupäivä ollut vielä edes alkanut. Ennen sitä kepparit oli joka tapauksessa liikutettava. Koulupäiväni kestäisi ainakin viisi tuntia ja se oli pitkä aika kenen tahansa seistä tallissa.

Hanki heijasti kalpeaa valoa, joka katuvaloista siihen loisti. Kortteli oli hiljainen, vain Hesarin jakajan jäljet näkyivät lumessa, ja jokunen keltainen jäänyt roiske poikkesi lyhtypylväiden juuressa näkymästä, jossa koko muu maailma vaipui kauttaaltaan värittömään valkoiseen. Askel narskui. Se oli alkuun rauhallinen, mutta kiihtyi, muutti rytmiään, kulki lennokkaasti, tasaisesti, ristiin ja vain rajatulla alueella. Kulmia ei saanut oikoa, se oli huonoa ratsastusta, ja lopuksi piti kävellä rauhassa, jotta hiki laskisi.

Rutulta oli tippunut kenkä. Voi voi, en ehtinyt mitenkään sitä laittamaan ennen koulua. Se sai tänään vain kävellä talutuksessa kevyesti. Julia oli villimpi kaveri. Jos sen kanssa lähti maastoon, kuten tänä aamuna ja varsinkin yksin, oli pakko laittaa kankisuitset päähän. Jo liikutettu Trio oli lempeämpi, ahne mutta kiltti, sellainen, joka olisi ratsastuskoulussa ollut joka tytön unelmahoitoponi. Triolla menivät aina myös aloittelijat, koska luotin siihen.

Koulun jälkeen oli syytä tulla nopeasti kotiin. Nallen, perheemme lapinkoiran, ulkoilutus iltapäivisin kuului minulle, ja se vei aivan liian paljon aikaa keppihevosten hoidosta. Nalle meni sujuvasti laukkaa koko lenkin ajan, kunhan vain itse jaksoin juosta tarpeeksi kovaa. Äiti kun oli määrännyt, että vähintään kortteli oli kierrettävä, mutta ulkoilutus-

ajasta ei ollut mitään puhetta. Jos ei lunta ollut ihan hirveästi, korttelin pystyi juoksemaan ympäri yhdessätoista minuutissa, kävellen siinä olisi mennyt triplasti enemmän.

Syöttelin villasukille kauraa ja lisäsin puuttuvat kengät. Osa keppihevosistani pärjäsi pelkillä etukengillä, koska niiden varsi oli yksinkertaisesti vain niin kapea, ettei siihen mahtunut mitenkään laittamaan neljää naulaa. Osalla oli kuitenkin oltava kaikissa jaloissa kengät, niiden askel oli sellainen, että kavio kuluisi epätasaisesti ja saattaisi synnyttää nivel- ja lihasongelmia, ja niiden varsi oli harjan vartta paksummasta verhotangosta tehty.

Jossain vaiheessa naapurin räkänokat kiinnostuivat touhuistani. Talvella räpättimellä varustetut pyörät olivat parkissa, eikä stigallakaan jaksanut koko päivää laskea. Yleisö tuntui hienolta. Menin niin koottua käyntiä kuin vain pystyin, nostin äärettömän nätisti laukan ja keinuin voltin toisensa jälkeen piirtäen hankeen erilaisia kuvioita. Yleisö huuteli, ei tosin mitään kehujen kaltaista, mutta se ei minua haitannut. Tiesin mitä tein ja tein sitä koko sydämestäni.

Kevään tullen kepparitallin toiminta oli laajentunut. Olin nimennyt tallini Olkelan talliksi ja uusia hevosia oli tullut talliin samaan tahtiin kuin talon väki ihmetteli alati kasvavaa parittomien villasukkien määrää. Pihan haravat ja harjat olivat kaikki kadonneet, ja tallilla pyöri väkeä nyt myös viereisistä kortteleista. Hoitajaksi pääsi vain koulutuksen kautta, eikä yksin saanut lähteä ratsastamaan, paitsi ne, joilla oli jo enemmän kokemusta.

Kesän kynnyksellä laulettiin suvivirsi, niin hätäisesti ja väkisin kuin mahdollista, ja juostiin porukalla kesäloman

viettoon. Mekko olisi mummin mielestä työllä ollut kevätjuhlassa nätimpi, mutta olin eri mieltä ja lähdin ratsastushousuissa. Olin saanut ne syntymäpäivälahjaksi kuukautta aikaisemmin ja ne olivat kokonahkapaikkaiset, aivan liian isot ja vyötäröltä niin monella rullalla, että paidan alla näytti olevan uimarengas. Ei haitannut toimintaa. Todistus tuli silti ja siirto seuraavalle vuosiluokalle.

Olin aktiivisesti käynyt kerran viikossa ratsastustunneilla, vuorannut seinät hevosjulisteilla ja saanut mummini maksamaan Hevoshullu-lehden tilauksen. Kaikki oli melkein täydellistä, mutta poni edelleen puuttui. Tallilla, missä ratsastin, ei ollut leiritoimintaa ollenkaan. Olisipa ollut huikean hienoa olla kokonainen viikko tallilla putkeen ja saada edes viikoksi oma poni. Olin nimittäin kuullut, että leirillä saa oman hoitohevosen, ja se on sitten sen viikon ajan tavallaan kuin oma. No sehän oli ihan selvää, että minun piti päästä juuri tuollaiselle leirille.

Helsingin laitamilta löytyi talli, missä oli leirejä kesäisin. Talli oli isompi kuin edellinen, mutta parkkipaikalle ajettiin isojen laidunalueiden läpi, ja pihapiiristä näki, että tila oli vanha. Se kiehtoi heti alkuunsa. En kaivannut mitään moderneja kokonaisuuksia, koska omakin talli pihan leikkimökissä oli vain ihan pieni ja puusta rakennettu. Oli mahdollittoman jännittävää mennä leirille ihan yksin ilman että sieltä tunsu ketään. Jännitys ei saanut minua kuitenkaan perääntymään, koska odotin niin kovasti sitä, että saisin oman ponin ja ihan koko viikoksi.

Miten kaupunkilaistyttö päätty
maatilan emännäksi Tiluksille?

Annukka Cederlöf unelmoi pienestä pitäen omasta ponista. Kaupungissa ponin pito ei ollut mahdollista, mutta unelma pysyi. Kiireisen arjen ja poliisin työn tiimellyksessä muutto maalle vaati rohkeutta, kun perhe löysi kodin Vihdistä. Pientilalle muutti vähitellen myös erilaisten eläinten lauma ja elämästä Tiluksilla tuli Annukalle lopulta työ.

Tiluksilla. Unelmani maalla kertoo huikaisevan tarinan monen mutkan takana siintävästä unelmasta ja rohkeudesta toteuttaa oman näköistään elämää.

www.wsoy.fi

99.1

ISBN 978-951-0-46917-0

Kannen kuva © AJ Savolainen